

Juliette Cross

Wolf Gone Wild

De Stay a Spell-serie, deel 1

1

~MATEO~

‘Wilt u nog een biertje?’

Als ik dacht dat het ook maar iets zou uitmaken, zou ik er nog wel honderd nemen. Maar dat deed het niet. Niets hielp. Het werd alleen maar erger.

Dat uilskuiken bij de bar staat weer naar ons te staren.

Wees alsjeblieft vijf minuten stil. Ik moet even nadenken.

Ja, blijf maar kijken, klootzak. Ik ga zo je gezicht eens lekker verbouwen.

Jezus. Hij weigerde vanavond zijn bek te houden. De aandrang om zijn impulsen te volgen voelde intenser dan ooit. Gelukkig had hij eerder behoefte aan geweld dan aan seks. Zijn verlangen om te vechten viel makkelijker te verdragen dan zijn constante gejengel om te scoren. Een kleine meevaller.

Kijk! Hij is gaan staan. Hij daagt ons uit. Top. Maak je klaar voor een gevecht.

Hij gaat weg. Doe eens rustig.

Volg hem.

‘Meneer?’ De jonge serveerder staarde me met grote bezorgde ogen aan. Ik kon het haar niet kwalijk nemen.

‘Nee.’ Er trok een spiertje in mijn oog. ‘Bedankt.’ Ik legde een biljet van twintig dollar op tafel en liep toen naar de deur.

Heel goed. Tijd om de grijns van die klootzak z’n smoel te vegen.

Hij grijnsde helemaal niet. Je beeldt je weer dingen in. Net als altijd.

Ik beeldde me in hoe ik zijn tanden uit zijn bek sloeg. Nu wil ik actie.

Zodra ik buiten stond, nam ik twee seconden de tijd om de straat te observeren, voor het geval Alpha gelijk had en die gast inderdaad ruzie zocht. Hij maakte me paranoïde. Nerveus.

Mijn wolf voelde wellicht de behoefte om iemands botten te breken, maar ik niet. Ik had hulp nodig. Ik kon het niet langer ontkennen. De gast met de brutale grijns stond met een of ander meisje te praten en besteedde geen enkele aandacht aan ons, dus ik liep snel door Magazine Street de andere kant uit.

Je gaat verdomme de verkeerde kant op!

Nee, hoor. We hebben belangrijkere dingen te doen dan matten op straat.

Een snuivend gegrom weerklonk in mijn hoofd. **O ja? Wat dan?**

We gaan naar een heks.

Je bent misschien een lafaard, maar je bent niet dom. Met een vrouw kunnen we de druk van de ketel halen.

Ennnn, daar gaan we weer.

Eentje met rondingen. Ik wil me ergens aan vast kunnen houden wanneer ik...

Een auto toeterde terwijl ik Magazine Street overstak, de nacht was nog springlevend ook al waren enkele bars al aan het sluiten.

Alle bovennatuurlijken in New Orleans wisten van de Savoiezusjes, hoewel ik ze nooit ontmoet had. Ze hadden persoonlijke talenten waarmee ze bovennatuurlijken uit de problemen hielpen. En soms mensen. Nou ja, degenen die van ons bestaan wisten. Op dit moment zou ik alles overhebben voor hun hulp. Ik zou een tweede hypotheek afsluiten op mijn galerie en huis als het nodig was. Ik had ook gehoord dat ze rechtvaardig waren. Een van hen was een Vloekverbreker. Naar haar was ik op zoek.

Toen ik bij Ruben's Rare Books & Brew aankwam, ging ik langzamer lopen. De boekwinkel was natuurlijk gesloten op dit nachtelijke tijdstip, maar een ander soort klandizie glipte de hoek om en de steeg in. Beeldschone menselijke vrouwen hingen aan de armen van onmenselijk perfecte mannen die ze begeleidden naar de achteringang van The Green Light. Een adembenemend knappe blondine in een roze latex jurk liet een hese lach horen. Vampier. Ze trok haar

aantrekkelijke vangst van die avond de met gaslampen verlichte steeg in, richting de achteringang.

Tegen de hoek van het gebouw, ogenschijnlijk niet geïnteresseerd in het komen en gaan van de gasten, stond een lange, zwartharige man een sigaret te roken. Hij hing hier niet zomaar wat rond, hij werkte voor Ruben, de meester van het vampierengilde in New Orleans. Ik wist wat hij was zodra ik op vijf meter afstand van hem was. Een stortvloed aan donkere impulsen bestookte mijn psyche en mijn lichaam.

Alpha liet een goedkeurend gegrom horen dankzij de bedwelvende gevoelens die de grimmige verschijning opwekte. We noemden ze grims, omdat er een duister aura van hen uitging dat allerlei verlangens en behoeftes losmaakte die men liever onderdrukte of in bedwang hield.

Van de vier bovennatuurlijke wezens, waren grims en hun krachten de raadselachtigste. Mijn neef Nico had me ooit verteld dat hij er zes had zien opduiken bij een brand in een flatgebouw toen hij nog in Houston woonde. Ze glipten het brandende gebouw in zonder dat de brandweer hen zag. Hij wist dat er levens verloren waren gegaan, dus Nico dacht dat ze misschien wel iets te maken hadden met zielen naar het hiernamaals brengen. Wie weet? Ze deelden nooit informatie over zichzelf, maar om de een of andere reden wisten ze wel alles over iedereen.

Een grim was de perfecte werknemer om op de hoek van een vampiernest te stationeren. De bovennatuurlijke wet stelde dat een gast er uit vrije wil voor moest kiezen om die nacht een vampier te voeden. Een grim bij de ingang, die bij mensen hun onderdrukte verlangens voor gevaar, lust en ijdelheid opwekte, zou ze zeker de onderwereld van de vampiers in lokken.

De meeste mensen hadden geen weet van de bovennatuurlijken die zich onder hen begaven. Tot het moment dat ze wel iets vermoedden. Enkele vertrouwelingen wisten van ons. Maar ze bewaarden onze geheimen – uit angst of respect of allebei.

Hoewel ik het niet fijn vond om me in de nabijheid van een grim te bevinden, wist ik dat als iemand de informatie had die ik nodig had, hij het was. Ik wist niet zeker wie de Vloekverbreker was, maar deze man vast wel.

‘Hé. Ken jij de Savoie-zusjes?’

De grim, met zijn scherpe gelaatstrekken en nog scherpere verstand – gezien zijn bruinzwarte ogen die niets leken te ontgaan – nam een diepe trek van zijn sigaret voordat hij antwoord gaf.

‘Nee. Ik ken de Savoie-zusjes niet.’ Hij bekeek me van top tot teen terwijl hij zijn as aftikte op de stoeptegels. ‘Maar ik weet wel wie ze zijn.’

Bijdehand. Breek die neus van hem.

Klep dicht.

‘Weet je iets over de Vloekverbreker?’

Hij bekeek me met een nonchalante blik die onoprecht leek. Deze gast observeerde, deduceerde en sloeg alles op met die donkere ogen. Hij wist waarschijnlijk meer van de mensen in het hippe boho-district van Magazine Street dan wie dan ook.

‘Zuster nummer twee, Eveleen. Rood haar. Pittig type. Expert op het gebied van vloeken verbreken. Een slagingspercentage van honderd procent volgens de database van het heksengilde. Werkt vier à vijf dagen per week bij de Cauldron, waar alle zussen mede-eigenaar van zijn. Ook vanavond.’ Hij keek omhoog en zijn ogen werden spleetjes, alsof hij zich iets probeerde te herinneren. ‘Volgens mij hoeft ze vanavond niet af te sluiten.’

Sodeju. ‘Hoe heb jij toegang tot hun database?’

Hij haalde zijn schouders op en weigerde antwoord te geven terwijl zijn blik heimelijk over de straat en de voorbijgangers gleed. Hij had mij genoeg informatie gegeven.

‘Lekker baantje heb je hier.’ Ik knikte naar de steeg.

Hij blies een pluim rook uit en drukte de sigaret uit tegen de muur achter hem. ‘Beter dan andere klusjes waar grims voor worden aangenomen.’ Zijn stem had een diepe, dreigende toon aangenomen.

Alpha gromde waarschuwend.

‘Echt waar,’ zei ik, eerder als instemming dan vraag. Ik geloofde dat wel. En ik hoefde absoluut niet te weten over wat voor klusjes hij het had.

‘Sigaretten roken op een straathoek en een beetje mensen kijken voor 150 dollar per uur? Ja. Lekker baantje.’

Jezus. Ruben betaalde goed. Ik had hem nog nooit ontmoet, maar

iedereen wist wie hij was. Fijn om te weten dat hij zijn werknemers op waarde schatte. Ik wist vrij zeker dat Ruben voor dat uurloon toegang had tot de informatiedatabase in de kop van deze gast.

‘Volgens mij ben ik je wat verschuldigd voor die informatie.’ Ik reikte naar de portemonnee in mijn achterzak.

‘Nee, hoor.’ Hij grijnsde, de ene mondhoek van zijn brede lach hoger opgetrokken dan de andere. ‘Weten dat er een wolf de Cauldron binnen gaat lopen is al genoeg beloning.’ Grijnzend en schuddend met zijn hoofd keek hij naar de grond en trok hij een pakje sigaretten uit de achterzak van zijn spijkerbroek.

‘Hoezo?’

Hij ontstak een sigaret en inhaleerde met toegeknepen ogen. Het topje werd oranje en hij fronste meelevend. Opeens had ik de aan-drang om die medelijdende blik van zijn gezicht te meppen.

Gewoon doen.

Hij wierp me een scherpe blik toe. Hij moet een flits van de wolf in mijn ogen hebben gezien. Hoe langer ik hier stond, hoe meer mijn ingewanden me opgewonden aanspoorden om mijn toevlucht te nemen tot geweld. Heet bloed raasde door mijn aderen, zweepte me op. Terwijl ik van de ene op de andere voet wiebelde, stak ik mijn handen in mijn zakken zodat ik niet zou toeslaan.

De grim rechte zijn rug, maar niet om mij af te schrikken. Dat zou dom zijn. Hij was misschien bijna even lang, maar hij had geen idee wie hij tegenover zich had. Of waarschijnlijk had hij dat wel. Misschien was hij van plan om weg te rennen, wat me vertelde dat hij veel slimmer was dan ik vermoedde.

Kom maar op, grim.

Hij sprak op een vlakke maar waarschuwendende toon. ‘Ze doen geen zaken met wolven. Nooit.’

Ik knikte en richtte mijn blik op de heksenbar verderop, omdat ik mijn aandacht op mijn doel wilde vestigen.

Hmmm. Een rooie. Lekker.

Als we willen dat zij ons helpt, moet jij je mond dichthouden.

Een duister gegriinnik weerklonk door mijn hoofd.

Prima. Ik had geen keuze. Met een knikje nam ik afscheid van de grim en schreed ik doelbewust op de Cauldron af.

2

~EVIE~

Dit was wel het laatste wat ik kon gebruiken. Na een dienst van tien uur waarin een korpsbal over mijn schoenen had gekotst en een laveloze meid op de bar een supersletterige en valse vertolking had gegeven van 'Pour Some Sugar on Me', had ik nu een weerwolf aan mijn broek die me smeekte om een vloek te verbreken.

Ook nog eens een knappe weerwolf. En goed, misschien was hij niet aan het smeken. Ik wist niet zeker of een man als hij dat wel kon, maar die gedachte zond wel een dierlijke rilling over mijn rug-gengraat rechtstreeks naar de plek tussen mijn benen.

'Jij bent Eveleen, toch?'

Hoewel de nimmer-te-breken regel 'Geen weerwolven' door mijn hoofd bleef spoken, fluisterde zijn doorrookte, diepe stem mijn edele delen toe dat dat een suffice, suffice regel was.

'Ik heet Evie. En ja. Maar ik twijfel ten zeerste of waar jij last van hebt een vloek is.'

'Dat is wel zo.'

Gromde hij nou net naar me?

'Luister, meneer De Wolf.'

'Mateo.'

'Als jij 't zegt.' Ik sprong op de bar, zwaaide mijn benen naar de andere kant en landde naast hem. 'Ik wilde dat ik kon helpen. Maar we hebben regels. Geen weerwolven. Sorry.'

Het maakte niet uit hoe knap hij was, met die broeierige, gevoelige ogen en dat rommelige donkere haar dat langs zijn scherpe kaak viel. Jules zou me afmaken. Ik probeerde de gepijnigde uitdrukking op zijn gezicht te negeren terwijl ik achter hem langsliep. Jules had

die regels niet voor niets bedacht. Ze was slim en voorzichtig. Alles om ons veilig te houden. Vanaf het moment dat onze moeder de heerschappij over New Orleans had overgedragen aan Jules en met mijn vader naar de Alpen was gevlucht voor hun verdiende pensioen, had Jules haar taken heel serieus genomen. Daarom negeerde ik de meelijwekkende manier waarop zijn lippen samentrokken en zijn wenkbrauwen fronsten en bleef ik doorlopen.

‘Ik betaal wat je maar wilt.’

Hij liep achter me aan terwijl ik de krukken ondersteboven op de bar zette zodat de schoonmaakploeg zijn werk kon doen nadat we gesloten waren. Achter de toog droogde JJ glazen, terwijl zijn blik op ons gericht was en hij meneer De Wolf waarderend bekeek. Hij trok grijnzend een perfecte wenkbrauw op. Zijn grijns kon allerlei dingen betekenen. Deze betekende of ‘Laat dat lekkere kontje niet lopen’ of ‘Pas op, afblijven’. Ik moest beter worden in JJ’s verborgen boodschappen ontraadselen.

‘Luister, het gaat niet om het geld.’ Nadat ik de derde kruk ondersteboven op de bar had gehesen, greep een gigantische hand mij bij mijn onderarm.

‘Alsjeblieft.’

Ik draaide me om naar hem, mijn paardenstaart zwiepend over mijn schouder. Ik keek naar waar hij me beet had gepakt tot hij me losliet.

‘Sorry,’ bromde hij. ‘Ik ben gewoon... Ik heb hulp nodig.’

Oké, misschien kon hij wel smeken. Zijn ogen flakkerden even goudbruin op voor ze weer koel en donker werden, en ik kon zien dat er iets bovennatuurlijks aan zijn nervositeit was. Dat zat me dwars, dat wilde ik wel toegeven. Maar regels zijn regels.

Ik zette een hand op mijn heup en keek naar de straat, waar het nachtleven nog bruiste. Wij sloten de Cauldron om middernacht, maar de andere bars en clubs in Magazine Street bleven veel langer open. Ik beet op mijn lip en wendde me weer tot hem. ‘Heb je al met jouw mensen gepraat?’

‘Mijn mensen?’

‘Ja, je weerwolvenvriendjes. Lycans. Je *familia*.’

Zijn gezicht stond verbijsterd. ‘Die heb ik niet.’

‘Die heb je niet?’

‘Helemaal niemand.’

‘Niemand?’

‘Ben ik op de een of andere manier lastig te volgen?’ Zijn frons werd dieper en zijn stem werd een paar decibel lager, bijna een grom. Ik wees hem er niet op dat zijn duistere stemmingswisselingen precies de reden waren waarom Jules een geen-weerwolven-regel had.

Ik beet op mijn onderlip terwijl ik in tweestrijd stond. Hij was volledig roerloos, op die bovennatuurlijke manier die ik ook bij vampiers had gezien wanneer ze zich hyperbewust waren van alle levende wezens in de ruimte. Ik voelde me ongemakkelijk. Ik stond op het punt om hem nog een keer te vertellen dat ik hem niet kon helpen en dat hij hulp bij zijn eigen soort moest zoeken toen de gast in de hoek die net iets te diep in onze glazen met old fashioned met bloedsinaasappel had gekeken van achteren tegen hem aan liep.

Meneer De Wolf greep hem bij de keel en drukte hem met ongelooflijke snelheid tegen een tafelblad. Het waarschuwendegrom dat luider werd in de borstkas van de weerwolf gaf me kippenvel. Toen besepte ik dat het geen waarschuwing was. Hij was die dronkenlap aan het wurgen.

‘Ho ho ho.’ Ik kwam met beheerste bewegingen dichterbij en legde mijn hand op zijn onderarm. Een mooi gespierde onderarm met prominente aderen, dat moest ik wel zeggen.

JJ sprong over de bar en beende veel te snel op ons af. De grom van de weerwolf werd luider, maar zijn ogen bleven gericht op de man die hij aan het wurgen was. Ik schudde met mijn hoofd naar JJ. Hij stopte abrupt en bewaarde zijn afstand, maar zijn blik was op de dreiging gericht.

‘Rustig... rustig,’ suste ik de gevaarlijke man die op het punt stond om een moord te begaan in onze bar.

Ik manoeuvreerde mijn lichaam tussen hem en het tafeltje in en legde mijn handen op zijn borstkas. Ik hapte naar adem door het woeste getril van zijn lichaam. Hij was heet. En ik bedoel niet heet als in sexy. Heet als in een vulkaan die op het punt stond om in lava uit te barsten. Sissend stootte ik een kleine dosis magie in hem, zoals ik zou doen om een object telekinetisch te bewegen. Er zat geen

beweging in hem, maar zijn moordlustige blik sprong wel van de dronkenlap naar mij.

‘Mateo,’ fluisterde ik zachtjes. ‘Laat hem los. Je wilt hem geen pijn doen.’

Met een flits van vuur en goud in zijn ogen en een abrupte ruk liet hij de man los. Hij draaide zich om, zette zijn handen tegen de muur achter hem en haalde diep adem terwijl hij zijn hoofd liet hangen, waarbij donker haar zijn gezicht bedekte.

In de paar tellen dat ik hem aangeraakt had, had ik een paar dingen gevoeld. Het moeilijkst te verkroppen was het overwelldigende gevoel van wanhoop dat deze man overspoelde. Ik had niet de gave om emoties te lezen zoals mijn zus Clara, maar er bestond geen twijfel over dat deze man leed. Zwaar. En wat voor heks zou ik zijn als ik hem de rug toekeerde? Terwijl ik misschien de enige was die hem kon helpen?

‘JJ,’ zei ik rustig terwijl ik naar de dronkenlap knikte. ‘Help deze man een Uber in en zorg dat hij thuiskomt.’

‘Tizzer aan de hand?’ zei de man met een dikke tong, terwijl hij over zijn nek wreef en rechtop probeerde te blijven staan. Hij had duidelijk niet door dat hij een seconde geleden bijna dood was geweest.

‘Weet je zeker dat ik je hier achter kan laten?’ vroeg JJ, zijn vuisten gebald: hij deed ook dienst als onze uitsmijter.

‘Ja.’ Ik staarde naar Mateo’s brede rug terwijl hij stond uit te hijgen, zijn bijna twee meter lange verschijning voorovergebogen op een manier die ik alleen maar gekweld kon noemen. Vol spijt. ‘Het gaat nu wel.’

JJ treuzelde even terwijl hij de zuipschuit op zijn wankelende benen zette en met hem naar de deur schuifelde. Violet was vroeg weggegaan dus JJ en ik moesten afsluiten. Dat betekende dat ik nu alleen was met de weerwolf. Ik had doodsbang moeten zijn, maar vreemd genoeg was dat niet zo. Hoewel hij aan zijn gewelddadige impulsen toegaf, vloeide dat allemaal voort uit een diepgewortelde pijn. Ik zuchtte diep: ik wist wat me te doen stond.

‘Mateo?’

Langzaam trok hij zijn gespierde schouders naar achteren, het was

het enige teken dat hij me gehoord had. Hij duwde zich van de muur af en schraapte zijn keel voordat hij zich omdraaide, armen losjes langs zijn lichaam, zijn blik naar beneden gericht.

‘Het spijt me. Dat was... onaanvaardbaar.’

‘Ja,’ zei ik zachtjes. ‘Je verloor daar enorm je beheersing.’

Hij knikte en keek toen eindelijk op van de vloer. Quasi-kalme bruine ogen keken me aan. Alhoewel ik nog steeds verwachtte woede in zijn ogen te zien, zag ik alleen verdriet. Dat klopte met wat ik gevoeld had toen ik hem aanraakte.

‘Gebeurt dit vaak?’ vroeg ik meelevend.

‘Dit gebeurt nooit. Dit is nog nooit gebeurd. Ik heb... hulp nodig.’ Het leek hem pijn te doen hoe erg hij dat nodig had.

Er kneep iets samen in mijn borst. ‘Oké.’

Ik schonk hem een kleine glimlach, maar die beantwoordde hij niet, de ellende nog duidelijk af te lezen van zijn mond en ogen. Als ik dit zou doen, zou ik waarschijnlijk flink op mijn donder krijgen, maar dat kon me niet schelen. Er verscheen een herinnering aan mam in mijn hoofd.

‘Een rechtschapen heks ziet de waarheid, neemt die in al haar juistheid in zich op, en eert haar gave.’

‘Maar hoe kan ik die eren?’ vroeg ik haar.

Ze legde haar hand onder mijn kin en lachte me toe met haar alwetende mam-glimlach. ‘Door haar te delen met hen die het nodig hebben.’

Ik staarde de weerwolf aan en nam mijn besluit. ‘Juist. Kom met me mee.’

Ik zigzagde tussen de tafels en liep achter de bar langs richting de uitgang die naar de steeg leidde. Ik hoefde me niet om te draaien om te zien of hij me volgde, ik kon hem voelen. Deze wolf had een zwaar aura. Nee, niet echt zwaar. Eerder krachtig. Wat hem dan ook zo had gemaakt, ik voelde het als een vlam op mijn rug. Ik liep door de inmiddels verlaten en donkere keuken en langs de voorraadkast naar de achterdeur. Ik haakte de sleutels die aan de korte ketting aan mijn riem hingen los en deed de deur open.

Ik gebarde dat hij door de deuropening mocht lopen. Dat deed hij, handen in de zakken van zijn spijkerbroek. Ik grinnikte terwijl ik de deur achter ons op slot draaide, omdat ik vermoedde dat hij er

minder bedreigend wilde uitzien. Zelfs als hij zijn best deed, kon hij er niet ongevaarlijk uitzien. Niet alleen vanwege die gestoorde uitspatting in de bar, maar omdat er een elektrisch veld om hem heen leek te hangen, als een bliksemafleider die een keer of twintig geraakt was.

‘Is er iets grappig?’ vroeg hij. Die frons was terug.

‘Yep.’

‘Zin om dat te delen?’

Hij kwam naast me lopen terwijl we door de steeg liepen die de Cauldron scheidde van onze winkel op de hoek ernaast, Mystic Maybelle’s. Ons huis lag een steenworp verderop, in een zijstraat vlak bij het kruispunt. De nacht was nog warm maar niet meer zo vochtig omdat we eind oktober naderden – dat wil zeggen, het voelde minder alsof je rondzwom in soep en meer alsof je een bad nam in het warme gehijg van een hond. Het kon niet lang meer duren voordat een nieuw lagedrukgebied het weer koeler zou maken, maar dat kom-alsjeblieft-voordat-we-hier-in-Mordor-smelten-moment was nog niet geweest.

‘Eens even kijken.’ Op de stoep liepen enkele late feestgangers, de straatverlichting gaf hun een gevoel van veiligheid. Dat zou verraderlijk blijken, mochten ze iets verkeerd doen in de ogen van de gespannen man naast me. Zijn schichtige blik gleed over de voetgangers die met hun vrienden praatten en lachten. ‘Ik had een rotavond op mijn werk en dan verschijnt er rond sluitingstijd een weerwolf die zegt dat er een vloek over hem is uitgesproken...’

‘Dat is ook zo.’

‘Smeekt me hem te helpen, maar ik poeier hem beleefd af, dus dan wurgt hij bijna een van onze vaste gasten.’

‘Ik had hem heus niet gedood.’

‘Weet je dat zeker?’ Ik deed niet bijdehand, het was een oprechte vraag.

Stilte. Hij ontweek mijn blik en zijn ogen gingen schuil achter zijn donkere lokken. Jammer. Toen ik voor het smeedijzeren hek stopte dat leidde naar het pad naar onze voordeur, keek hij me eindelijk aan. Hij nam me van top tot teen in zich op, maar zijn blik stokte bij mijn voorgevel. Ik wist niet zeker of hij naar mijn stevige

borsten staarde, of naar mijn T-shirt met een zwarte kat erop die een lang bot vasthield met daarbij de tekst IK ZIE ER WEL BEEN IN.

Ik dacht even dat hij daarom wel moest glimlachen, maar toen keek hij me aan of ik gestoord was – geen ongewoon verschijnsel – en kreeg hij dezelfde rilling die hij in de bar had gehad, alsof hij een nachtmerrie van zich afschudde. Niet helemaal de blik die een meisje wil wanneer een knappe gast haar handelswaar bekijkt.

‘Gaat het?’

Hij klemde zijn kaken op elkaar en knarsetande voordat hij zei: ‘Je snapt niet wat het met me doet, niet kunnen veranderen.’

Ik dacht terug aan het moment waarop hij die man tegen de tafel vastgreep en hem met een hand de keel dichtkneep. ‘Ik geloof dat ik wel een idee heb.’

‘Ik moet de wolf vrijlaten.’

Die gekwelde gezichtsuitdrukking was terug. Die smekende blik. Hoewel ik het hem niet vertelde, hoefde hij me niet te overtuigen. Het was duidelijk dat hij niet loog of overdreef. Hij had mijn hulp nodig en ik was van plan om mijn instinct te volgen. Niet de regels van Jules.

Met een stijf knikje deed ik de poort open en liep ik samen met een weerwolf over de veranda, ons huis in. Ik leek verdomme wel niet goed bij mijn hoofd.

Zoals verwacht, weerklonk er zachte muziek vanuit de achterkant van het huis waar Jules bezig was met haar nachtelijke ontspanningsritueel. Hij volgde me door de gang, langs een kleine zithoek en een doorgang die naar de grote woonkamer en de open keuken leidde. We volgden de muziek door de gang. Het leek erop dat Jules de enige in huis was.

Clara en Violet lagen waarschijnlijk al in hun bed in de garage, het oude koetshuis. Ik hoorde ze niet in de keuken rondscharrelen. Isadora en Livvy waren nog de stad uit, dus dat betekende dat Jules alleen was in haar studeerkamer. Gelukkig. Ik hoefde geen publiek bij de ellende die ik op het punt stond te ontketenen.

Voordat we bij de open doorgang aankwamen, hield ik plotsklaps stil. De ritmische melodie van haar favoriete paganistische folkbandje weerklonk door de gang, compleet met doedelzak, fluiten, drums

en Keltische harp. Een goed teken. Als het die Mongolische metalband was met hun keelgezing over de vijanden die ze gingen vernietigen, had ik hem het huis uit geduwd en het morgen weer geprobeerd.

Ik haalde diep adem en keek over mijn schouder naar de man die een kop groter was en erg dichtbij stond. 'Zeg niets tot ik je iets vraag. Of zij dat doet.'

Hij klemde zijn perfecte kaken weer op elkaar. 'Hoezo?'

'Omdat mijn zus degene is die niet graag met jouw soort werkt. En zij is een Tapper.'

Zijn gezicht betrok. Inderdaad. Tappers, ook wel Handhavers genoemd, waren sterker dan Nietigers, heksen die de krachten van een bovennatuurlijke konden blokkeren. Jules kon veel meer dan blokkeren, zij kon je al je krachten afnemen. Voor altijd. Een Tapper was ook de enige soort heks die krachtiger was dan een eeuwenoude vampier. Dat was de reden dat onze heksenkring met de scepter zwaaide in New Orleans en niet Ruben Dubois, de heer en meester van de vampiers in dit district.

Trillend keek Mateo naar de deuropening. Een weerwolf droeg een vloek waarbij hij het beest dat door zijn aderen stroomde nooit kwijt kon raken, maar hij kon wel de magie die met de vloek gepaard ging verliezen. De extra spierkracht en snelheid, het langere leven, en de creatieve gave waarmee elke weerwolf geboren werd naast hun dierlijke kant.

Ik liep het heiligdom van mijn oudere zus binnen met een luchtige glimlach op mijn gezicht, in een poging een vrolijk humeur te veinzen. Ze zat op de bank bij het raam, benen opgetrokken, met een boek op haar schoot en een glas rode wijn op een bijzettafeltje. Haar blik schoot naar de deur, recht naar de weerwolf die achter me aan liep.

Ik stak mijn handen in de lucht en gaf me onmiddellijk over. 'Oké, voordat je iets zegt, hier is een heel goede reden voor.'

Ze bewoog eerst niet. Haar staalblauwe blik gleed van Mateo naar mij en weer terug. Met een geforceerde onverschilligheid sloot ze het boek en legde ze het opzij, voordat ze opstond, haar armen over elkaar heen geslagen. Van de zes zussen was ze de kleinste. Haar korte,

ronde boblijn verzachtte de scherpe lijnen van haar hoge jukbeenderen en puntige kin. Maar het deed geen enkele afbreuk aan de 'je bent er geweest'-blik die ze me toewierp.

'Jules, dit is Mateo. Hij is een...'

'Ik weet wat hij is. Waarom is hij in ons huis?'

Haar moederlijk strenge toon gaf me code rood. Maar ze stond in elk geval niet te krijsen.

'Hij zegt dat hij vervloekt is waardoor hij niet kan veranderen.' Ik wendde me tot hem, zijn aandacht op mijn zus gericht. 'Hoe lang is het geleden sinds je voor het laatst veranderd bent?'

'Dit wordt de derde maand.' Iets van de pijn was uit zijn stem weggetrokken, ook al wist ik niet waardoor hij gekalmeerd was. Zeker niet door mijn zus, die de furieuze ijskoningin uithing.

Jules staaarde hem alleen aan en zei geen woord, maar ik kon zien dat de radertjes keihard draaiden. Ze twijfelde of ze hem eruit moest schoppen of dat ze zijn verhaal wilde horen. Het was een godswonder: ze koos het laatste.

'Waarom denk je dat het een vloek is? Hij kan ook normaal aan het sluimeren zijn.'

Hij liet een geluid horen dat iets weghad van een kuch en een lach. 'Ik heb gehoord van wolven die gaan sluimeren, maar in die gevallen werd het beest rustig en stil. Dat is bij mij zeker niet het geval.'

Zijn ogen werden weer vurig goud, maar zijn lichaamstaal was niet bedreigend.

'Hoezo?' vroeg ze koeltjes.

'Ik heb... oerdriften.'

Ik wist maar net een rilling te onderdrukken bij die verhitte bekenenis. En ja, hij had elk woord gegromd. Hij leek ook iets voor me achter te houden.

'Jules,' begon ik, weer ernstig. 'Hij had moeite zijn gewelddadige oerdriften onder controle te houden in de bar toen er een klant tegen hem aan liep. Meer dan normaal is voor een weerwolf. Ook al ken ik er geen.'

'Ik wil niemand kwaad doen,' protesteerde hij. 'Het voelt alsof ik een soort blokkade heb. Alsof mijn wolf wel naar buiten wil komen,

maar iets hem binnenhoudt. Het is onnatuurlijk. Een vloek is de enige verklaring.'

'Hij is gevaarlijk,' zei ik. 'En als we hem niet proberen te helpen, is dat net zo goed onze schuld als de zijne. Mocht er iets gebeuren.'

Ik liet Jules haar eigen conclusies trekken. Hij staarde naar me, maar ik weigerde hem aan te kijken.

'En wat voel jij?' vroeg ze.

Nu werd het lastig. 'Ik weet het niet zeker.' Toen hij me in de bar beetpakte voelde ik wel iets, maar ik kon het niet plaatsen.

'Heb je hem al onderzocht?'

'Niet heel uitvoerig,' zei ik zachtjes, omdat ik niet kon toegeven dat ik bang voor hem was geweest in de bar. Ik ging hem niet vragen om in mijn ogen te kijken zodat ik in zijn hoofd kon gluren terwijl hij klandizie aan het kelen was. Maar Jules de waarheid vertellen zou haar op dit moment niet overtuigen.

'Probeer het opnieuw,' beval ze terwijl ze naar Mateo knikte. 'Nu.'

Oké dan. Ik deed een stap naar Mateo en ademde diep uit. Ik boog mijn armen en reikte naar hem. 'Hou je armen zo en grijp die van mij vast.'

Hij vroeg niet waarom en gehoorzaamde snel. Slimme weerwolf. Toen onze armen elkaar raakten, stroomde de hitte die zijn lichaam uitstraalde door mijn vingertoppen en handen.

Ik richtte me op zijn bruine ogen, die vurig goud opflitsten, en duwde mijn magie naar voren. Rustig. Heel rustig. Desondanks klonk er een gerommel diep uit zijn ribbenkast, een rauw gegrom dat al mijn zintuigen deed tintelen. En ik wist dat het een waarschuwing was om voorzichtig te doen, maar toch kon ik niet voorkomen dat er een heerlijk gevoel over al mijn zenuwuiteinden heen spoelde. Alsof een bliksemschicht mijn ingewanden en mijn huid in vuur en vlam zette.

'Rustig,' fluisterde ik, alsof ik het tegen een gewond of bang dier had. 'Ik kom gewoon een kijkje nemen.'

Dat was in wezen wat ik deed wanneer ik naar vloeken zocht. Met vederlichte aanrakingen liet ik mijn magie in hem glijden, op zoek naar onbekende tovenarij. Meestal kon ik herkennen wat voor soort vloek het was en wat voor soort heks deze had uitgesproken.

Soms was de vloek niet eens bedoeld voor de persoon die vervloekt was, maar ketste hij af tegen iemand in de buurt. Het gebeurde zelden, maar kwam wel voor. In die gevallen kon ik de spreuk niet altijd identificeren, maar kon ik hem er wel uit trekken en de magie laten verdampen.

Terwijl ik dieper in hem zocht, voelde ik... weerstand. Het was niet gewoon een blokkade, een muur van magie opgetrokken door een andere heks, maar meer als een duw. Ik voelde niet de duidelijke tekenen van een vloek – de elektrische vonken van magie die hier niet thuishoorde. Ik voelde de aanwezigheid van een krachtig wezen – zijn wolf – en daar een onzichtbaar hek omheen, maar ook een ander aura dat me wegduwde.

Het was zo raar. Heksen werkten meestal niet zo. Vloeken waren vaak niet zo agressief, maar bestonden gewoon. Als een voorwerp op een tafel. Wie dit object op Mateo's tafel had gezet, had ook iets extra's aan de spreuk toegevoegd. Het stond me niet aan.

Toen Mateo's gegrom luider werd, liet ik los en deed ik een stap naar achteren. Niet omdat ik bang was, maar omdat ik het beest niet boos wilde maken.

Een paar tellen lang was Mateo starend aankijken het enige wat ik kon doen. Zijn blik, fonkelend met dat goud, veranderde langzaam weer terug naar chocoladebruin. Zijn borst ging snel op en neer, maar ik zag geen teken van geweld of woede. Alleen maar een blik van verbazing.

‘Nou?’ vroeg Jules.

Ik richtte mijn aandacht weer op haar en zei: ‘Ik voel zeker dat er iets zit, maar ik kan er niet mijn vinger op leggen wat voor vloek het is of wat voor heks hem heeft uitgesproken, en of het expres was. Het voelt erg... ongebruikelijk.’ Ik keek naar Mateo. ‘Eerlijk gezegd denk ik dat het komt omdat ik niet bekend ben met weerwolven en hun magie. Voor mij is het makkelijker om dit te doen met mensen, andere heksen of zelfs vampiers. Ik denk dat je innerlijke... wolf me om de een of andere reden buitensluit.’

Mateo liet een snuivend lachje horen waar geen greintje humor in zat. ‘Ik denk niet dat mijn wolf je buitensluit.’ Zijn intense ogen doorboorden me met een blik waaruit ik kon aflezen dat hij me de

harde waarheid vertelde. Dat betekende dat we met een vloek te maken hadden die ik nog nooit eerder gezien had.

Jules keek naar haar boekenplanken waarop zo ongeveer elk boek stond dat over het bovennatuurlijke geschreven was: van geschiedkundige boeken over de heksenjachten van de Spaanse Inquisitie tot boeken over tovenarij, spreuken en talismans. Ze liep er niet heen om er eentje van de plank te plukken, zoals ik wist dat ze wilde doen, maar staarde er in plaats daarvan voor drie volle minuten naar. Toen draaide ze zich om naar Mateo en wist ik dat ze haar beslissing genomen had.

‘Weet je of iemand je kwaad zou willen doen? Wraak op je wil nemen?’

Hij haalde gefrustreerd een hand door zijn haar, waardoor het nog rommeliger werd. ‘Nee.’

‘Het is niet onze gewoonte om met weerwolven te werken,’ zei ze op haar gebruikelijke zakelijke toon.

Hij deinsde terug, maar nog steeds kalm haalde hij diep adem en zei hij: ‘Ja. Evie zei al zoiets.’ Hij wiebelde heen en weer en balde zijn vuisten, die langs zijn lichaam hingen. ‘Maar ik ben alleen gevaarlijk als deze vloek niet verbroken wordt.’

‘Dat zie ik.’ Haar bekentenis schokte me. Jules was normaal gesproken iemand die voet bij stuk hield. Ze deed een stap dichterbij, haar over elkaar heen geslagen armen iets meer ontspannen. ‘Ik weet niet of we je kunnen helpen, maar ik vertrouw mijn zusje. Als zij zegt dat je gevaarlijk bent, dan geloof ik haar. Ik wil graag wat onderzoek doen, daarna kom ik bij je terug.’ Ze hield haar hoofd schuin terwijl ze naar me keek. ‘Evie moet zelf ook op onderzoek uit.’

‘Bedankt.’ Hij ademde sidderend uit en keek me toen aan: de naakte dankbaarheid op zijn gezicht deed me bijna pijn. ‘Bedankt.’

De ‘bedankt’ die hij tegen mij zei klonk dieper en vuriger. Persoonlijker. Die kwam van zowel de man als de wolf, ik wist het zeker.

Ik wist een rilling te onderdrukken en zei: ‘Ik laat je even uit.’ Ik haastte me naar de gang voordat Jules van gedachten kon veranderen en liep met hem door de voordeur en naar de poort.

Heen en weer wiebelend stak ik mijn handen in de achterzakken van mijn spijkerbroek. ‘Nou, je hebt geluk. Ze was vanavond in een goed humeur.’

Hij liet een half lachje horen. 'Was dat een goed humeur?'
'Niet mijn zus belachelijk maken,' plaagde ik. 'Dat mag ik alleen.'
'Neemt zij al jouw beslissingen?'

'Nee. Alleen de beslissingen die dodelijk zouden kunnen zijn als ik er niet goed over nadenk.' Ik hield mijn hoofd schuin en mijn paardenstaart gleed naar de voorkant van mijn schouder. 'Het is tegenwoordig niet makkelijk, of altijd veilig, om een heks te zijn. En ik heb de neiging om...'

Ik drukte mijn lippen stevig op elkaar. Om de een of andere reden was ik mijn hart aan het luchten bij deze man die ik pas net had ontmoet.

Hij boog zijn hoofd voorover zodat hij me recht kon aankijken. 'De neiging om wat?'

Ik haalde met een verlegen lachje mijn schouders op. 'Om mensen te snel te vertrouwen. Om te veel te willen helpen.'

Hij lachte breed met zijn grote mond, waardoor ik genoodzaakt was zijn perfect rechte, witte tanden te bewonderen. Vreemd dat een weerwolf zo'n mooie lach had. Geen gele tanden of restjes van prooidieren te bekennen. Ik begon me af te vragen of hij wel echt een weerwolf was. Hij was helemaal niet eng of intimiderend.

'Ik zie niet in waarom dat een probleem is. Goed van vertrouwen en aardigheid zijn geen gebreken, Evie. Het zijn eigenlijk best schitterende eigenschappen.'

O jee. Zijn stem legde een diepe, harde, rauwe nadruk op mijn naam. Hij beklemtoonde die op een manier die over mijn ruggengraat heen tintelde.

Ik zuchtte nerveus. 'Bedankt.' Want wat kun je daar anders op zeggen? Ik probeerde er niet aan te denken hoe mijn neiging om mensen te helpen ervoor gezorgd had dat mijn hart al een paar keer gebroken was. Eigenlijk maar één keer, maar daar wilde ik nu even niet aan denken.

Mateo knikte en bekeek me weer van top tot teen met een ontspannen blik. 'Ik sta bij je in het krijt.'

'Klopt.'

Hij grinnikte. Ik wilde de lucht tussen ons klaren. Niet alleen moest deze man van zijn vloek afkomen, hij mocht ook wel wat meer

lachen. En hij had vrienden nodig. Ik had het gevoel dat hij niet veel van het eerste deed en te weinig van het tweede had.

‘Bedankt. En slaap lekker, Evie.’

Wederom dook zijn stem in dat diepe, rommelende timbre bij mijn naam, en daarna deinsde hij terug alsof hij iets fout had gedaan. Vreemd. Waren alle weerwolven een beetje raar?

‘Truste.’ Ik zwaaide een keer vaarwel en liep terug het pad af, maar ik voelde dat zijn zware blik me volgde naar de deur. Toen ik op de veranda stond en over mijn schouder keek, was hij weg.

Ik wist dat ik niet naar bed zou gaan voor ik een flinke preek had aangehoord, dus ik liep naar de keuken waar ik Jules hoorde rond-scharrelen. En inderdaad, ze schonk nog een glas merlot in.

Ik klom op een kruk bij het keukeneiland en ging op het houten aanrecht zitten. ‘Kom maar op, dan zijn we er maar vanaf.’

Leunend tegen de gootsteen zei ze: ‘Je hebt juist gehandeld.’ Wacht even, wat?

‘Sorry?’

‘Als wat je zegt klopt, is hij een bedreiging. Dat betekent dat het onze verantwoordelijkheid is om hem te helpen.’

Het was de rol van de gezusters Savoie om de vrede te bewaren onder de bovennatuurlijken in New Orleans. Onze familie regeerde hier al drie generaties lang als de voornaamste heksenkring, dus het was onze plicht om de wetten te handhaven.

In de meeste gebieden was een oude vampier de machtigste bovennatuurlijke en vervulde die deze rol, maar hier niet. Onze grootmoeder Maybelle was een Tapper geweest, net als mijn moeder, en nu Jules.

Heksen en vampiers waren goed georganiseerd, en hadden allebei hun eigen lokale gildes die minstens twee keer per jaar bij elkaar kwamen. Grims waren bijzonder geheimzinnig. Ze vlogen onder de radar en hielden zich bijna altijd aan de regels. Jules zei dat er elke keer een andere grim bij de gildebijeenkomsten kwam, zodat niemand wist wie bij hen de leiding had. Ze waren... vreemd. De weerwolven waren een ongeorganiseerd zootje, die de voorkeur gaven aan een kluizenaarsbestaan waar ze niet betrokken werden bij bovennatuurlijke zaken, of bij een roedel hoorden die van stad naar stad

trokken. Geen enkel gebied had een weerwolvengilde, voor zover ik wist.

Mijn familie had de reputatie streng maar rechtvaardig te zijn, dus aan onze autoriteit werd zelden getwijfeld. Maar zoals oom Ben al zei tegen Peter Parker: 'Grote kracht gaat ook gepaard met grote verantwoordelijkheid.' Misschien was Jules daarom van gedachten veranderd wat betreft de weerwolf. Maar toch was ze nu wel heel snel omgeslagen.

'Meen je dat? Ik dacht echt dat je je tien geboden erbij ging pakken. Is 'Geen weerwolven' niet nummer drie?'

Ze rolde met haar ogen. 'Ik bedoelde dat je niet verliefd op ze moet worden, niet bevriend met ze moet raken. Geen emotionele betrokkenheid.'

'Nou, ik herinner me niet dat je ooit die nuance hebt gemaakt, nee. Natuurlijk had je daar nooit reden toe, aangezien ik nog nooit een weerwolf heb ontmoet, dus ja. Maar van jou mogen ze niet eens de bar betreden.'

'Jezus, Evie, dat is niet waar. Doe niet zo dramatisch. Je doet net alsof ik een of andere weerwolvenhater ben.'

'Nou...'

Ze ging dicht bij me staan en zette haar wijnglas op het houten aanrecht. 'Mijn reden dat jij en je zusjes weg van ze moeten blijven is omdat ze gevaarlijk zijn.'

'Niet gevaarlijker dan vampiers.'

Haar stormachtige ogen flitsten woedend op. Ik glimlachte, omdat ik mezelf daarin herkende. Nou ja, soort van.

'Vampiers kunnen onder controle gehouden worden. Meestal dan.' Haar neusvleugels sperden zich open. 'Weerwolven niet. Weet je nog wat ze deden in...?'

'In de vijftiende eeuw? Nee, want toen bestond ik nog niet. Maar ja, ik herinner me wel je onophoudelijke geschiedenislesjes over hoe de weerwolven de heksenjagers hielpen.'

'Ze zijn temperamentvol en vaak gewelddadig.' Ze zuchtte en ging zachter praten, zodat ze meer als mam klonk dan ze zelf doorhad. 'Vertel eens, wat spookte die wolf vannacht in de bar uit waardoor jij zo gespannen raakte? En hoe heet hij trouwens?'

‘Mateo.’ En toen mompelde ik met tegenzin: ‘Hij wurgde bijna iemand.’

‘Echt?’ Ze trok spottend haar wenkbrauwen op. ‘Wat schokkend.’

‘Maar het komt door zijn vloek.’ Ik hoopte dat Jules niet hoorde hoe gepikeerd ik opeens klonk, ook al was dat niet heel moeilijk.

‘En je weet zeker dat het een vloek is,’ zei ze. Het was geen vraag.

‘Het is raar. Ik voel het niet aan zoals ik normaal gesproken wel doe, maar...’

‘Maar wat?’

‘Nou ja, toen we elkaar aanraakten in de bar, voelde ik de blokkade waar hij het over had. Zijn wolf is tegen zijn zin in gevangen, dat weet ik zeker. Toen ik hem aftastte, was het heel agressief. Wat voor magie het dan ook is.’

‘Dus geen simpel spreukje.’

‘Nee,’ stemde ik in. ‘Iets veel ingewikkelders. Iets wat ik niet herken. Maar misschien ben ik gewoon niet vertrouwd genoeg met weerwolven om het te herkennen.’

‘Dus jij denkt dat zijn vloek hem deze gewelddadige impulsen geeft.’

Wederom was het geen vraag. Ik haalde een schouder op.

Jules nam een slokje wijn voordat ze verderging: ‘En wanneer zijn vloek verbroken is en hij een keer per maand in een bloeddorstig monster moet veranderen, zal hij gewoon kalm en inschikkelijk zijn.’

Ik pulkte aan het rafelige gat in de knie van mijn spijkerbroek. ‘Misschien niet inschikkelijk.’

‘Ha!’ Ze goot haar wijn achterover, spoelde het glas af en zette het in de gootsteen. ‘Eveleen Marielle Savoie. Luister goed naar me. We gaan deze jongen helpen omdat het ons werk is. Maar je bouwt geen emotionele band op met deze Mateo. Ik weet dat je een bloedend hart hebt, maar dit wordt niet een van de zwervertjes die je mee naar huis neemt.’

‘Natuurlijk niet, Jules. Dit is werk.’

‘Precies. Dus gedraag je daarnaar.’

Ik zette mijn stekels uit en vroeg: ‘Hoe bedoel je dat precies?’

‘Dat dit niet een van je opknapklusjes wordt. Zoals meneer Harvey.’

Begon ze hier weer over? Ik rolde met mijn ogen. ‘Meneer Harvey was erg dankbaar voor mijn genezende toverdrankje.’

‘O ja, absoluut. Dat energie-elixer waar jij een spreuk over uitsprak, zorgde ervoor dat hij niet langer in de rouw was om zijn vrouw en elke weduwe in de wijk achterna ging zitten.’

‘Het elixer werkte dus wel.’ Ik had mijn mond moeten houden. Maar nee. Ik gaf Jules precies een voorzet om alle details van mijn goedbedoelde chaos op te sommen.

‘Hij werkte zo goed dat Clara hem erop moest aanspreken dat hij niet elke week welkom was bij haar boekenclubje. Mevrouw Ferriday dreigde met een contactverbod, en daarna hadden we ook dat incidentje met de Viagra.’

‘Hoe kon ik weten dat Viagra en magische drankjes een gevaarlijke combinatie vormden?’ zei ik bits.

Jules hield haar hoofd schuin en lachte kort terwijl ze naar me keek alsof ik een puzzel was die ze niet helemaal begreep.

‘Evie. Hou het voor je projectjes bij dieren.’ Ze duwde zich van het keukeneiland af terwijl ze mijn blik vasthield met haar grijze ogen. ‘Die Mateo is een man. En een weerwolf, dus hij is...’

‘Gevaarlijk. Ik weet het.’

Met een hooghartig opgetrokken wenkbrauw en een tevreden glimlach zei ze: ‘Goed zo. Dan zitten we op een lijn.’

Ze draafde snel de keuken uit en de trap op. Ik liet haar woorden bezinken terwijl ik van het aanrechtblad sprong. Geen probleem. Ik zou mijn werk doen. Een paar uur per dag met de weerwolf doorbrengen, hem op afstand houden en geen grenzen overschrijden, de vloek verbreken en daarna verdergaan met mijn leven. Kat in ’t bakkie.